

STEVE BERRY

MALTÉZSKÁ
VÝMĚNA

Maltézská výměna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Steve Berry
Maltézská výměna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

STEVE BERRY

MALTÉZSKÁ
VÝMĚNA

STEVE BERRY

MALTÉZSKÁ
VÝMĚNA

2020

*Pro Elizabeth,
mou ženu,
navždy mou*

PODĚKOVÁNÍ

Opět srdečně děkuji řediteli nakladatelství Macmillan Publishers Johnu Sargentovi a Sally Richardsonové, kteří pro mě mají vždy jen samá milá slova. Dále pak Jen Enderlinové, která řídí vydavatelství St. Martin's Press, a Andrewu Martinovi, mému vydavateli z Minotaur Books. Jsem hluboce zavázán Hectoru DeJeanovi z oddělení propagace, Jeffu Dodesovi a všem ostatním z oddělení marketingu a prodeje, obzvlášť pak Paulu Hochmanovi. Dále pak Anne Marie Tallbergové, pravé kouzelnici v oboru paperbacků, autoru obálky Davidu Rotsteinovi a Mary Beth Rocheové s jejím vynalézavým týmem z oddělení audia.

Jako vždy se v úctě skláním před Simonem Lipskarem, svým agentem a dobrým přítelem, před svou redaktorkou Kelley Raglandovou a její asistentkou Maggie Callanovou. Obě jsou báječné.

Zvláštní zmínku zasluhují Meryl Mossová a její vynikající propagační tým (především Deb Zipfová a JeriAnn Gellerová), Jessica Johnsová a Esther Garverová, které pečují o hladký chod Steve Berry Enterprises, a Rachel Mauriziová, vynikající průvodkyně po Maltě.

Před deseti lety jsem věnoval knihu *Benátská zrada* své čerstvé novomanželce Elizabeth. Spisovatelství a vydávání knih pro ni tehdy bylo nové, ale učila se rychle a stala se z ní prvotřídní bystrozraká redaktorka s citem pro příběh a řemeslo. Dnes spoluvlastní (s jedinečnou M. J. Roseovou) vydavatelskou a marketingovou společnost 1001 Dark Nights, která se zaměřuje na žánr romancí. Je také výkonnou ředitelkou International Thriller Writers – organizace

STEVE BERRY

s více než čtyřmi tisíci členy, z osmdesáti procent aktivními autory thrillerů.

Takže tato kniha je pro Elizabeth – výjimečnou ženu, která zlepšuje nejen moje příběhy, ale i můj život.

*Není nutno věřit v Boha, abyste byli dobrým člověkem.
Tradiční vnímání Boha je svým způsobem zastaralé.
Je možné být duchovní bytostí, aniž jste věřícím.*

*Není nutné chodit do kostela a dávat peníze.
Pro mnohé může být chrámem příroda.*

*Někteří z nejlepších lidí historie v Boha nevěřili,
zatímco některé z nejhorších skutků byly spáchány v jeho
jménu.*

– PAPEŽ FRANTIŠEK I.

PROLOG

SOBOTA 28. DUBNA 1945

JEZERO COMO, ITÁLIE

15:30

Benito Amilcare Andrea Mussolini věděl, že se jeho osud záhy naplní. Věděl to od včerejška, od okamžiku, kdy mu cestu na sever zablokovali partyzáni z 52. Garibaldiho brigády a zastavili německý konvoj, který mu pomáhal s útekem do Švýcarska. Velitel konvoje wehrmachtu se nijak netajil tím, že už má bojů plné zuby a chce se vyhnout postupujícím americkým oddílům a co nejpoklidněji se stáhnout zpět do Třetí říše. Tím se vysvětlovalo, že stačil pokácený strom a třicet otrhaných partyzánů, aby padly do zajetí tři stovky plně ozbrojených vojáků německé pravidelné armády.

Mussolini vládl Itálii jedenadvacet let, ale když Spojenci obsadili Sicílii a podnikli invazi na pevninu, jeho fašističtí spojenci a král Viktor Emanuel III. využili příležitosti a zbavili ho moci. Z vězení ho musel zachránit Hitler a ten ho jmenoval hlavou Italské sociální republiky se sídlem v Miláně. Byl to pouhopouhý loutkový proněmecký režim – možnost, jak si udržet zdání moci. A i ta teď vzala zaslou. Spojenci vtrhli na sever a dobyli Milán, což Mussoliniho donutilo uprchnout ještě severněji k jezeru Como, odkud to bylo jen pár kilometrů ke švýcarským hranicím.

„Klidný den,“ poznamenala Clara.

V Mussoliniho životě se vyskytoval nespočet žen. Manželka mu milenky tolerovala, protože rozvod nepřipadal v úvahu. Hlavně

STEVE BERRY

z náboženských důvodů, ale nejen z těch. Co by jako Duceho ex-manželka získala?

Nic moc.

Claretta Petacciová však mezi jeho milenkami zaujímala speciální místo. Rozuměla mu, přestože je věkově dělilo osmadvacet let. Nikdy o něm nezapochybovala. Bezvýhradně mu věřila. Neochvějně ho milovala. Z vlastní vůle za ním přijela a připojila se k němu v jeho exilu u jezera Como.

Jenže osud pracoval proti nim.

Rusové bombardovali Berlín, Britové a Američané se bez odporu valili Německem, Třetí říše ležela v ruinách. Hitler se krčil v bunkru pod troskami svého hlavního města. Osa Berlín-Řím zkolabovala. Prokletá válka, k níž nemělo nikdy dojít, spěla ke konci.

A oni ji prohráli.

Clara stála u otevřeného okna, pohroužená v myšlenkách. Z vyvýšeného místa měli vyhlídku přes jezero na hory na druhém břehu. Přenocovali v tomhle skromném domě, v pokoji s kamennou podlahou, zařízeném jen prostou postelí a dvěma židlemi. V krbu se netopilo a od nabílených stěn se tvrdě odráželo světlo jediné holé žárovky. Mussolini dlouho žil v neutuchajícím přívalu luxusu a požitků, a tak mu připadalo ironické, že s Clarou – s níž kdysi hledali útěchu ve vzájemném objetí uprostřed přepychového Palazzo Venezia – přespávají na lůžku v selském stavení uprostřed odlehlých italských kopců.

Popošel k oknu a stanul vedle ní. Na parapetu ležela tlustá vrstva prachu. Clara ho vzala za ruku, jako by byl děcko.

„Před sedmi lety,“ řekl italsky, „jsem byl zajímavá osobnost. Dneska jsem chodící mrtvola.“

Pronesl to odevzdaně a apaticky.

„Důležitý jsi pořád,“ ujistila ho.

Zmohl se na chabý úsměv. „Tohle je konec. Moje hvězda spadla. Už nemám sílu bojovat.“

Poslední dobou býval čím dál vzteklejší, agresivnější a netypicky nerozhodný. Diktátorský hněv se dostavoval jen zřídka. Nikomu už nezáleželo na tom, co dělá, co si myslí a co říká.

Až na Claru.

MALTÉZSKÁ VÝMĚNA

Ze zamračeného odpoledne čišelo lepkavé vlhko a v dálce rachotila střelba. Ti zatracení povstalci udělali ze země střelnici, likvidovali každou stopu fašismu. Spatřil, že po úzké klikaté silničce z Azzana se drápe nahoru nějaké auto. Jeho a Claru sem přivezli uprostřed noci. Proč? To netušil. Ale od příjezdu je bedlivě střežili dva vousatí partyzáni ve špičatých čapkách s rudou hvězdou, ozbrojení samopaly.

Jako kdyby na něco čekali.

„Neměla jsi za mnou jezdit,“ řekl Claře.

Stiskla mu ruku. „Moje místo je vedle tebe.“

Obdivoval její věrnost a přál si, aby jí aspoň špetku měli jeho černokošiláci. Okno se nacházelo asi pět metrů nad zemí. Představoval si ale, že stojí mnohem výš, na balkónu Palazzo Venezia v roce 1936, a opěvuje grandiózní italské vítězství v Etiopii. Ten den se na náměstí sešlo čtyři sta tisíc lidí a jejich divoký, hypnotický jásot neutichal. *Duce, Duce, Duce*, skandovali a on se v té davové hysterii vyhříval.

Bylo to přímo opojné.

Teď v sobě ale měl z Caesara pramálo.

Zůstala mu typická holá lebka a mohutný pupek, ale oči mu zežloutly a vyhlížely čím dál utrápeněji. Na sobě měl svoji uniformu, černou košili, šedý kabátec, kalhoty s červenými lampasy, jezdecké holínky a šedou vojenskou lodičku. Než ho včera zajali partyzáni, pošetile se pokusil o kamufláž a navlékl se do kabátu a přílby německého vojáka.

Byla to chyba.

Projevil strach.

Někteří lidé o něm říkali, že je kašpar, jiní, že je *dobrodruh mocenské politiky* nebo *hazardní hráč ve vysoké hře, který žije minulostí*. Evropané ho prohlašovali za *muže, který zařídil, aby vlaky jezdily včas*.

Byl ale prostě Duce.

Vůdce.

Nejmladší muž, jaký kdy vládl Itálii.

„Očekávám konec této tragédie podivně odtažitě,“ řekl. „Už si nepřipadám jako herec. Jsem spíš poslední zbylý divák.“

STEVE BERRY

Dolehla na něj deprese, která ho poslední dobou trápila často. Ze všech sil se jí bránil.

Teď nebyl čas na sebelítost.

Auto namáhavě šplhalo strmými serpentunami mezi hustými hájky cedrů a borovic, blížilo se k domu a rachot jeho motoru sílil.

Mussolini byl unavený, bledý a potřeboval oholit. Byl také ne-
zvykle neupravený, uniformu měl pomačkanou a nevyčištěnou. A co hůř, cítil se vydán na milost a nemilost událostem. Zpanikaře-
ně zatoužil po útěku.

Ztrácel sebeovládání.

Auto zastavilo dole pod oknem.

Zpoza volantu se vynořil muž ve světlemodré uniformě kapitána luftwaffe. Podle výložek na límci patřil ke spojařům. Mussolini byl od včerejška obklopen chaosem, neupravenými a dezorganizovaný-
mi partyzány. Že jim chybí velení, postřehl už na radnici v Dongu, kam ho odvedli poté, co ho zajali. Nikdo z jeho vězňitelů si nevěděl rady, co si s ním počít. Dřepěl v místnosti nasáklé nikotinem a zava-
lené hlukem hovorů a poslouchal, jak rádio Milán vyhlašuje konec fašismu a oznamuje, že všichni členové vlády mají být zadrženi.

Byli to pitomci. Všichni do posledního.

Ale proti Němcům slabý odvar.

Oddaloval vstup do paktu s Německem, jak se dalo. Hitler byl surovec a jeho *Mein Kampf* blábol. Obojí se mu přičilo, a navíc tomu potrhlému Rakušákovi nevěřil. Nemohl ale donekonečna ig-
norovat sílící tlak veřejného mínění, a tak se roku 1940 nakonec odhodlal k válce.

Byla to strašlivá chyba.

K čertu s těmi árijskými parchanty. Už nikdy v životě nechtěl vidět jejich uniformy.

A teď se tu jedna objevila.

Uniformovaný muž vkráčel do domu a vystoupal po schodech do druhého patra. Když otevřel dveře ložnice a vešel dovnitř, Mu-
ssolini a Clara stojící u okna se k němu otočili. Mussolini čekal, že příchodí srazí podpatky a zasalutuje, ale žádného projevu úcty se nedočkal. Návštěvník pouze klidně řekl plynou itaštinou: „Rád bych s vámi mluvil. Mezi čtyřma očima.“

MALTÉZSKÁ VÝMĚNA

Byl to vysoký štíhlý muž s podlouhlým obličejem, velkýma ušima a nažloutlou pleť. Černé vlasy měl hladce sčesané dozadu a nad sevřenými rty pěstěný knírek. Mussolini v duchu probral svou zoufalou situaci ze všech stran a hledal nějaké východisko. V posledních dvou desetiletích by si vůči němu nikdo podobnou nezdvořilost nedovolil. První popud mu velel obořit se na příchozího, ať vypadne, ale nad hrdostí zvítězilo nejisté vakuum, v němž tonul.

„Běž počkat ven,“ požádal Claru.

Zaváhala a chtěla protestovat, ale umlčel ji zdviženou dlaní. Už nic nenamítala; prostě jen přikývla a odešla.

Uniformovaný muž za ní zavřel dveře.

„Čas se krátí,“ řekl. „Přichází si pro vás Výbor národního osvobození a dobrovolnické osvobozovací oddíly.“

Obojí představovalo problém; zvlášť to druhé, protože dobrovolnické oddíly sestávaly hlavně z komunistů, kteří se Itálie chtěli zmocnit už dávno.

„Padlo rozhodnutí, že budete zastřelen. Povedlo se mi je předběhnout, ale mám jen malý náskok.“

„Vděčím za to vašim německým krajanům, kteří mě nechali na holičkách.“

Muž si sáhl pravou rukou do kapsy a vytáhl nějaký předmět.

Prsten.

Nasadil si ho na levý prostředníček a předvedl Mussolinimu pět řad písmen vyrytých do matného cínu.

S A T O R
A R E P O
T E N E T
O P E R A
R O T A S

Teď Mussolini pochopil.

Tohle není jen tak nějaký návštěvník.

Za své vůdcovské éry měl co do činění se dvěma papeži, Piem XI. a Piem XII. Oba mu vycházeli vstříc a oba mu byli protivní. Jenže

vládnout Itálii bohužel vyžadovalo mít na svojí straně katolickou církev, a to nebyla hračka. Podařilo se mu uspět a přízeň církve si udržet. Teď se však neochotné spojenectví hroutilo.

„Tehle prsten určitě znáte,“ řekl muž. „Je úplně stejný jako ten, který jste ukradl muži, kterého jste zabil.“

A rázem bylo ještě jasněji.

Roku 1070 založila malá skupinka Evropanů na samé hranici křesťanského světa špitál a zasvětila ho svatému Janu Křtiteli. Začala si říkat Špitální bratři svatého Jana Jeruzalémského. Po více než 850 letech existence byl její nynější název nestydatě dlouhý.

Suverénní vojenský hospitální řád sv. Jana v Jeruzalémě, na Rhodu a na Maltě.

Dokonalá ukázka marnivosti.

„Hovořím jménem Jeho Výsosti, knížete a velmistra osobně,“ řekl muž. „Znovu vás žádá, abyste se vzdal toho, co vlastníte.“

„Jste opravdu německý důstojník?“ zeptal se Mussolini.

Muž přitakal. „Ale rytířem řádu jsem se stal dávno předtím, než vznikl útvar zvaný Třetí říše.“

Mussolini se usmál.

Rouška konečně spadla.

Ten člověk nebyl nic než špión, čímž se vysvětlovalo, proč ho sem jeho nepřátelé pustili.

„Tvrdíte, že si pro mě někdo jde. Partyzánům na mně nezáleží. Pro Němce jsem trn v patě. Moje smrt má cenu jedině pro komunisty. Takže mi povězte, co můžeme společně udělat, abyste jim tu radost odepřel?“

„Včera vám ty vaše triky nevyšly.“

To Mussolini slyšel nerad.

Z Milána nejdřív uprchl do Coma, jel po úzké silnici klikatící se po jezerním břehu přes tucty vesniček stulených u klidné vodní hladiny: Cernobbio, Moltrasio, Tremezzo, Menaggio. Normálně by tu cestu pohodlně urazil za půl dne, trvala mu však mnohem déle. Předpokládal, že tu na něj bude čekat pět tisíc Černých košil. Jeho vojáků. Objevilo se jich ale jen dvanáct. A po nich německý konvoj osmatřiceti nákladáků a tři set ostřílených bojových veteránů, směřující na sever do Rakouska. Mussolini se jim vnutil

MALTÉZSKÁ VÝMĚNA

a doufal, že se dostane do Chiavenny, tam se odpojí a poputuje do Švýcarska.

Jenže se tak daleko vůbec nedostal.

Ti parchanti Němci ho prodali výměnou za volný průjezd.

Díkybohu si s sebou přinesl nějaké pojistky. Zlato a klenoty z italského národního pokladu, hromadu peněz v hotovosti a dvě aktovky plné důležitých dokumentů, svazků a korespondence.

„Něco z vašeho zlata teď mají partyzáni,“ řekl muž. „Většinu ho Němci naházeli do jezera. Obě aktovky ovšem zmizely. Je v jedné z nich to, co chci?“

„Proč bych vám to měl vykládat?“

„Protože vám mohu zachránit krk.“

Mussolini nemohl popřít, že se mu chce žít. Jedna věc ale byla důležitější. „A co Clara?“

„Ji mohu zachránit také.“

Mussolini sepal ruce za zády a navyklým způsobem vysunul bradu. Začal přecházet sem a tam, podrážky mu na hrubé kamenné podlaze povrzávaly. Poprvé za dlouhou dobu ucítil příval vnitřní síly.

„*Ten skvělý řád nikdy nezahyne,*“ řekl. „*Je jako ctnost sama, jako víra.* Cituji to správně?“

„Ano. Hrabě de Marcellus přednesl ve francouzské poslanecké sněmovně velmi vytríbený proslav.“

„Pokud si vzpomínám, usiloval o navrácení rozsáhlého pozemku, který vláda řádu zabavila. Neuspěl, ale povedlo se mu získat dekret o suverenitě. Ten udělal z johanitů ve Francii stát ve státě.“

„A nezahynuli jsme,“ poznamenal muž.

„K mému štěstí,“ změřil si návštěvníka Mussolini. „Dostaňte mě odtud od těch partyzánů a můžeme si promluvit o *Nostra Trinità*.“

Muž zavrtěl hlavou. „Zřejmě jste nepochopil, v jak vážné situaci se nacházíte. Jste odsouzenec, který se snažil zachránit si život útekem a využil k tomu každé liry a unce zlata, kterou se mu povedlo ukrást.“ Po odmlce dodal: „Jenže se vám to nepovedlo. Přicházejí vás zabít. Jsem vaše jediná naděje. Nemáte s čím obchodovat – můžete mi jediné dát přesně to, co chci.“

„V těch dvou aktovkách, o kterých jste se zmínil, mám korespondenci, kterou by si Britové určitě nepřáli zveřejnit.“

STEVE BERRY

Muž pokrčil rameny. „To je jejich věc.“

„Představte si, jak by rytíři takové kompromitující informace mohli využít.“

„S Londýnem máme výborné vztahy. Chci jedině ten prsten a dokumenty, které jste ukradl.“

„Prsten? Je to jen kus kovu.“

Uniformovaný muž zvedl dlaň. „Pro nás znamená mnohem víc.“

Mussolini zavrtěl hlavou. „Vy rytíři jste vyvrženci. Vyhnali vás z Jeruzaléma, Kypru, Rhodu, Ruska i Malty a teď se tísните ve dvou palácích v Římě a žijete z dávno zašlé slávy.“

„Pak máme ledacos společného.“

Mussolini se trpce zasmál. „To ano.“

Otevřeným oknem k němu dolehl rachot dalšího motoru.

Návštěvník ho uslyšel také.

„Už jsou tady,“ poznamenal.

Mussoliniho opanovala náhlá rozhodnost posílená faktem, že to, co se podařilo jemu, bylo odepráno císařům Svaté říše římské, Napoleonovi, a dokonce i samému Hitlerovi.

Udolal papeže.

Konkrétním důkazem jeho vítězství byla přítomnost tohoto muže.

„Zeptejte se Pia XII., jaké to je klečct přede mnou,“ řekl.

„Pochybuji, že to udělal.“

„Doslova ne. Ale metaforicky vzato přede mnou poklekl. Věděl, co bych mohl způsobit jeho drahocenné církvi. Co pořád ještě mohu způsobit.“

Proto se Vatikán nikdy otevřeně nepostavil proti tomu, že Mussolini uchvátil moc. Církev zůstávala zticha dokonce i poté, co získal moc absolutní, a nevyužila svého obrovského vlivu, aby vyburcovala italský lid k revoltě. Něco takového se nikdy nepoštětilo žádnému králi, královně ani císaři.

Ukázal na mužův prsten. „Podobně jako vy čerpám svou sílu od Konstantina Velikého. Jedině já a on jsme uspěli tam, kde ostatní selhali.“

Auto dorazilo ke stavení. Uslyšel, jak bouchla dvířka – posádka vystoupila.

MALTÉZSKÁ VÝMĚNA

„Vyřídte svému velmistrovi, že bude litovat, že mě nezachránil,“ řekl.

„Jste hlupák.“

Mussolini se strnule napřímil. „Jsem Duce.“

Na muže v německé uniformě valný dojem neudělal; ten jen potřásl hlavou a řekl: „Sbohem, velký vůdce.“

A odešel.

Mussolini zůstal vzpřímeně stát čelem ke dveřím, které zůstaly otevřené. Kolik lidí poslal na smrt? Tisíce? Spíš desetitisíce. Teď pochopil, jak bezmocně se ve chvíli skonu cítili.

Na schodech zaduněly kroky.

Do místnosti vstoupil jiný muž – šlachovitý, černoooký, v mizer-
né náladě. Nesl samopal. „Přicházím vás osvobodit.“

Mussolini mu nevěřil ani za mák, ale přistoupil na hru. „Tak to mám štěstí.“

„Musíme jít. Okamžitě.“

Objevila se Clara, vstoupila do místnosti, došla k posteli a šátrala pod pokrývkami.

„Co tam hledáte?“ zeptal se jí muž.

„Kalhotky.“

„Zapomeňte na ně. Není čas. Musíme jít.“

Mussolini ji jemně uchopil za paži a nasměroval ji k odchodu. Uvědomuje si, k čemu se schyluje? Pochyboval o tom; zřejmě si jako vždycky dělala větší starosti o něj než o sebe.

Sestoupili do přízemí, vyšli z domu a nasedli na zadní sedadlo omláceného fiat. Řidič už seděl za volantem. Muž se samopalem dovnitř nenastoupil. Zůstal stát zvenčí na pravé stupačce a mířil zbraní dovnitř.

Auto zvolna sjíždělo přímkou silničkou k vesnici. Za ním šli pěšky dva strážci z předchozí noci. Vycházkovým tempem společně obkroužili serpentinu, ale když se silnice narovнала, fiat nabral rychlost, až mu pneumatiky na mokré vozovce hvízdly. Muž na stupátku nařídil zastavit u železné brány zasazené do mělkého výklenku, širokého asi pět metrů. Brána mezi dvěma mohutnými betonovými sloupky chránila vjezd na úzkou stoupající příjezdovku. Sbíhaly se k ní zidky do výše pasu, za kterými rostly vysoké keře.

STEVE BERRY

Muž se samopalem seskočil ze stupátka a otevřel dvířka vozu. Řidič vystoupil. Padlo několik příkazů a zbylí dva ozbrojenci zaujali pozice na silnici, jeden kus před autem, druhý kus za ním. Před pohledy z domů v Azzanu je kryly stromy a ostrá zatáčka.

„Vystupte,“ přišel rozkaz.

Na Clařině tváři se objevilo zoufalství; tékala očima jako vyděšené ptáče.

Mussolini vystoupil.

Clara za ním.

„Běžte tamhle,“ ukázal muž hlavní samopalu k železné bráně.

Mussolini popošel k zídce a zůstal tam stát. Clara se postavila vedle něj. Byl odhodlán nedopustit se stejné chyby jako včera. Nedá najevo strach. Až budou líčit, co se odehrálo, budou muset lhát, aby z něj udělali zbabělce.

„Benito Mussolini, jste válečný zločinec. Soud nad vámi jménem italského lidu vynesl rozsudek smrti.“

„Ne, to nemůžete!“ vykřikla Clara. „To nesmíte!“

Přitiskla se k jeho paži.

„Odstupte od něj,“ poručil muž. „Uhněte, nebo zemřete taky.“

Neposlechla a muž stiskl spoušť.

Nic se však nestalo.

Muž zalomcoval závěrem zbraně a pokusil se uvolnit vzpříčený náboj. Clara zavřískla, vrhla se k němu a popadla oběma rukama hlaveň.

„Nemůžete nás takhle zabít,“ rozkřičela se.

„Přineste mi svoji zbraň,“ křikl muž na jednoho strážce.

Ten popoběhl blíž a hodil mu ji. Muž pustil samopal, který držela Clara, a chytil ten druhý.

Mussolini si uvědomil, že nastala jeho chvíle.

Zaplavila ho energie.

Nepokusil se o útěk ani o odpor.

Místo toho si oběma rukama rozhalil sako a nastavil odkrytou hrud' jako lodní příď. Za muži, kteří ho přišli zavraždit, spatřil rytíře v německé uniformě krácejícího po silnici. Přicházel zvolna. Beze spěchu. Nikdo z ostatních mu v tom nebránil. Rytíř se zastavil a přihlížel výjevu. Výborně. Jen ať se dívá.

MALTÉZSKÁ VÝMĚNA

„*Magnus ab integro saeculorum nascitur ordo*,“ zvolal Mussolini.

Pochyboval, že některý z těch hlupáků umí latinsky.

Rozumět bude pouze ten rytíř.

Velké pořadí věků počíná znova.

Samopal zarachotil.

Clara byla zasažena první a zhroutila se. Mussolinimu rvalo srdce, když ji viděl umírat. Další výstřely patřily jemu. Tři ho zasáhly do trupu. Čtyři do nohou. Kolena se mu podlomila a sklesl do sedu.

Upřel pohled na rytíře, posbíral zbytek sil a vypravil ze sebe: „Tímhle... to... neskončilo.“

Z úst mu vytryskla krev.

Převážil se na bok a sesul se na mokré dlažební kameny. Vzhlédl k mračnům na obloze, stále ještě živý. Ve vlhkém vzduchu se vznášel těžký pach korditu. Jeden ze strážců se postavil nad něj a zamířil.

Mussolini pohlédl do černého ústí hlavně.

Bylo jako tečka za větou.

Zbraň vypálila.

SOUČASNOST

KAPITOLA 1

ÚTERÝ 9. KVĚTNA
JEZERO COMO, ITÁLIE

8:40

Cotton Malone si prohlížel místo poprav.

28. dubna 1945 krátce po čtvrté odpoledne byli Benito Mussolini a jeho milenka Claretta Petacciová zastřeleni právě tady, kde nyní stál. V následujících dekadách se vjezd k vile Belmonte u úzké silničky, která sem prudce stoupala z Azzana ležícího o necelý kilometr níž, proměnil ve svatyni. Dodnes tu zůstala železná brána, nízká zídka, dokonce i ostříhané živé ploty; jedinou změnu představoval dřevěný kříž uchycený do kamene po jedné straně brány. Nesl Mussoliniho jméno a datum jeho smrti. Na druhé straně Malone spatřil další novotu: malou dřevěnou schránku s prosklenou přední stěnou a v ní fotografie Mussoliniho a Claretty. Na železném plotu nad křížem visel obrovský věnec z čerstvých květů. Na stuze stálo EGLI VIVRÀ PER SEMPRE NEL CUORE DEL SUO POPOLO.

Bude žít navždy v srdci lidí.

Dole ve vesnici mu poradili, kde tohle místo najde, a dodali, že lojalisté ho dodnes uctívají. Vzhledem k Mussoliniho pověsti krutého člověka a vzhledem k tomu, kolik desetiletí od jeho smrti uplynulo, to bylo s podivem.

Mussolini se ocitl v nesmírně těžké situaci.

Itálie se propadla do chaosu. Němci se rychle stahovali. Z kopců

STEVE BERRY

se valili dolů partyzáni. Od jihu postupovali Spojenci, osvobozovali město za městem. Možné útočiště nabízel jen sever a Švýcarsko.

Ale nepovedlo se.

Malone tu teď stál ve svěžím, půvabném jarním ránu.

Včera přicestoval odpoledním letem z Kodaně na milánské letiště Malpensa a ve vypůjčené Alfě Romeo odjel na sever k jezeru Como. Vyhodil si z kopýtka a pronajal si sportovní vůz, protože komu by se nelíbil motor o výkonu 237 koňských sil, který zrychlí z nuly na stovku za čtyři sekundy? V Comu už před lety byl, během tajné mise pro Magellan Billet. Bydlel tehdy v nádherném hotelu Villa d'Este, jednom z nejkrásnějších na světě. Tentokrát ubytování nebude ani zdaleka tak luxusní.

Plnil jako externista zvláštní úkol pro britskou zpravodajskou službu. Středem jeho zájmu byl jeden Ital, místní obchodník se starožitnostmi, který se nedávno ocitl v hledáčku MI6. Malonea sem původně poslali, aby prostě jen něco koupil. Obchodoval se vzácnými tisky, takže měl jistou zkušenost s vyjednáváním ohledně nákupů starých a ohrožených písemností. Jenže z nových informací z předchozího večera vyplynulo místo možného úkrytu, a tak byl jeho úkol pozměněn. Jestli se informace potvrdí, měl rozkaz ony písemnosti ukrást.

Věděl, jak to chodí.

Koupě zanechává příliš mnoho stop. Až do včerejška neměla MI6 jinou možnost, ale kdyby mohla získat kýženou věc bez placení, byl by to chytřejší tah. Zvláště když ta věc beztak nepatří Italovi, který ji nabízí k prodeji.

Cotton si nedělal iluze.

Za dvanáct let v Magellan Billetu a několik dalších roků, kdy na volné noze pracoval pro nejrůznější zpravodajské služby, se toho hodně naučil. Bylo mu jasné, že v tomhle případě dostává zaplacení nejen za splnění úkolu, ale i za to, aby nesl následky, pokud něco nevyjde. Byla to dost dobrá motivace, aby neudělal žádnou chybu.

A celá ta záležitost se jevila zajímavě.

V srpnu 1945 přijel do Milána Winston Churchill. Přicestoval pod krycím jménem plukovník Warden, údajně na dovolenou u jezer Como, Garda a Lugano. Ne že by to byla špatná volba; ke

MALTÉZSKÁ VÝMĚNA

křišťálově čistým alpským jezerům se lidé sjíždějí po staletí. Krycí jméno mu zajistilo soukromí, i když tou dobou už nebyl britským premiérem, protože na celé čáře prohrál ve volbách.

Jeho první zastávkou byl milánský hřbitov, kde ve spěchu pohřbili Mussoliniho. S kloboukem v ruce postál několik minut u hrobu. Bylo to zvláštní, vždyť zesnulý byl krutý diktátor a jeho válečný nepřítel. Pak odcestoval na sever do Coma a ubytoval se ve vile na břehu jezera. Několik příštích týdnů ho místní lidé vídali zahradničit, rybařit a malovat. Nikdo nad tím tenkrát moc nehloabal, ale po desetiletích se jeho pobytem začali důkladně zabývat historikové. Britská zpravodajská služba samozřejmě už dávno věděla, po čem se Churchill tehdy sháněl.

Po korespondenci.

Po dopisech, které si vyměnil s Mussolinim.

Ztratily se během Mussoliniho zajetí. Byly mezi dokumenty ve dvou aktovkách, které po 27. dubnu 1945 nikdy nikdo nespatriil. Povídalo se, že je prý zkonfiskovali místní partyzáni a předali komunistům. Jiní to sváděli na Němce. Podle jedné teorie prý byly zakopány v zahradě vily, kterou si Churchill pronajal.

Nic se nevědělo s jistotou.

V srpnu 1945 si však cosi vyžádalo osobní zákrok Winstona Churchilla.

Cotton znovu nasedl do Alfy Romeo a pokračoval v jízdě do strmého kopce. Poblíž se měla nacházet vila, kde Mussolini a jeho milenka strávili poslední noc. Přečetl si celou řadu protichůdných líčení, co se oné osudné soboty seběhlo. O podrobnosti se historikové prou dodnes. Zvlášť jméno kata zastřel čas. O tu čest se hlásilo několik lidí, ale nevědělo se jistě, kdo zmáčkł spoušť. Ještě větší záhadou zůstávalo, co se stalo se zlatem, klenoty, hotovostí a dokumenty, které si Mussolini zamýšlel odvézt do Švýcarska. Většina teorií se shoduje, že část onoho bohatství skončila v jezeře, protože místní rybáři v něm po válce našli zlato. O úkrytu dokumentů ale nevyšlo najevo nic. Teprve před čtrnácti dny britská ambasáda v Římě dostala e-mail s oskenovaným dopisem.

Dopisem Churchilla Mussolinimu.

Následovala další komunikace a čtyři další skeny. Nabídka, za

STEVE BERRY

kolik by celá pětice byla na prodej, nepřišla. Místo toho obdržel Cotton honorář 50 000 eur, aby odcestoval do Coma, využil svých vyjednávacích schopností a zajistil bezpečné navrácení všech pěti dopisů.

Vila, kterou hledal, stála vysoko na hřebeni kopce, hned u silnice pokračující ke švýcarským hranicím, které se nacházely o deset kilometrů dál. Všude kolem se rozprostíraly lesy, v nichž se za války skrývali partyzáni a vedli odtamtud neúnavnou gerilovou válku proti fašistům i Němcům. Jejich činy vešly do legend a korunoval je nečekaný triumf, když zajali samotného Mussoliniho.

Pro Itálii skončila druhá světová válka právě tady.

Cotton našel vilu, skromný dvoupatrový dům ve tvaru obdélníku se špičatou břidlicovou střechou vyčnívající mezi vysokými stromy. Po kamenných zdech se rozlézala plíseň. V početných oknech se naplno odrážela zář ranního slunce a žlutý vápenec jako by v tom jasu pobledl. Hlavní vstup střežili dva bílí porcelánoví chrti. Pečlivě udržovanou zahradu krásily roztroušené cypřiše a různě tvarované keře; skoro by se zdálo, že obojí je v domech kolem jezera povinné.

Zaparkoval před domem a vystoupil. Obklopilo ho hluboké ticho.

Za vilou se zvedalo předhůří Alp, po jehož svazích se klikatila do dálky silnice. Na východě, za svěže zelenými stromy zahlédl tmavomodrou skvrnu jezera. Bylo necelý kilometr daleko a o nějakejších dvě stě metrů níž. Po zrcadlové hladině tiše proplouvaly čluny. Vzduch tu byl citelně chladnější a z nedaleké zahrady voněly vistárie.

Cotton se otočil ke vstupu do vily a zpozorněl.

Těžké dřevěné dveře byly pootevřené.

Zamířil tam; pod botami mu vrzaly bílé kamínky. Předě dveřmi se zastavil. Strčil do nich a otevřel je, ale zůstal stát na prahu. Uvnitř se nespustil žádný alarm. Nikdo se neobjevil. Cotton si ale okamžitě všiml nehybného těla ležícího s rozhozenými údy na podlaze. Leželo tváří k zemi, pod hlavou nachovou kaluž.

Přišel neozbrojen. Informátor ho ujistil, že dům bude prázdný a majitel se vrátí až pozdě odpoledne. MI6 nejenže vystopovala, kdo jí posílá e-maily, ale také dokázala rychle obstarat složku materiálů o potenciálním prodejci. Hrozbu nic nesignalizovalo.

MALTÉZSKÁ VÝMĚNA

Vešel dovnitř a zkusil ležícímu nahmatat pulz.

Nic.

Rozhlédl se.

Místnost byla útulná a prostorná, tapetované stěny zdobily velké olejomalby ztmavlé věkem. Ve vzduchu visel odér zvadlých květů, voskových svíček a tabáku. Cotton zaregistroval velký pracovní stůl z ořechového dřeva, palisandrové harmonium, křesla a pohovky potažené hedvábným brokátem. Podél stěn stály umělecky vykládané vysoké skříně s prosklenou čelní stěnou. Byly plné nejrůznějších předmětů vystavených jako v muzeu.

Všechno ale bylo vzhůru nohama.

Napůl vytažené zásuvky trčely v nejnemožnějších úhlech, věci na policích byly zpřeházené, křesla převržená a některá dokonce rozřezaná nebo potrhaná. Dokonce i pár závěsů kdosi strhl a hodil na zem.

Někdo tady něco hledal.

Ticho rušil jen papoušek v pozlacené kleci, která dřív stála na mramorovém podstavci. Teď ležela rozbitá a polámaná na zemi, podstavec byl převržený a papoušek rozrušeně skřehotal.

Cotton převrátil tělo a spatřil dvě střelné rány. Mrtvému bylo tak k padesáti, měl tmavé vlasy a hladce oholený obličej. Majitel vily měl být zhruba stejného věku, ale jinak oběť neodpovídala popisu, který dostal.

Vtom zaduněla rána.

Hlasitá a pronikavá.

Nahoře.

A pak se ozval těžký dusot.

Někdo tu ještě pořád je.

Skrýš, kvůli které Cotton přišel, se měla nacházet v druhém patře, a tak zamířil ke schodišti, minul podestu v prvním patře a pokračoval nahoru. Na schodech ležel koberec a tlumil kroky, takže kožené podrážky ho neprozradí. V druhém patře znovu uslyšel zadunění, jako by se na podlahu skácel nějaký těžký kus nábytku. Hledač si očividně nedělá starosti, že ho někdo vyruší.

Rozhodl se pro rychlou obhlídku, aby vyhodnotil situaci.

Kradl se kupředu.

STEVE BERRY

Prostředkem dřevěné podlahy chodby se táhl úzký zelený běhoun. Pootevřeným oknem na protějším konci se dovnitř linulo ranní slunce a vánek. Cotton došel k místnosti, odkud přicházel rámus – byla to ta, kterou měl vyhledat. Ten, kdo ho předběhl, měl dobré informace. Zastavil se u otevřených dveří a nakoukl dovnitř.

A spatřil statného medvěda.

Musel vážit přinejmenším pár metráků.

Převržená almara ukazovala, co způsobilo tu ránu. Medvěd zkoumal místnost, shazoval věci z nábytku, a když spadly, očichával je. Stál ke Cottonovi zády u jednoho ze dvou pootevřených oken.

Cotton musel rychle pryč.

Medvěd se přestal shánět po potravě, zvedl hlavu a začenicchal.

Šlo do tuhého.

Zvíře zachytilo jeho pach, otočilo se k němu a zamručelo.

Cotton měl na rozhodnutí vteřinu.

Když člověk čelí medvědovi, má prý zůstat stát a sklopit pohled. Jenže tahle rada evidentně pochází od lidí, kteří se mu nikdy neocitli tak blízko. Cotton váhal. Má utíkat zpátky ke schodům? Anebo do některé místnosti na protější straně chodby? Při běhu do přízemí stačí škobrtnout, a medvěd ho dožene. Zvolil místnost naproti, popoběhl kousek doleva a vpadl do ní přesně ve chvíli, kdy za ním medvěd vystartoval rychlostí, kterou by od tak mohutného tvora nečekal. Přirazil za sebou dveře a zůstal stát uprostřed malé ložnice s obrovskými kachlovými kamny v rohu. Do zahrady za domem z ní vedla dvě pootevřená okna.

Potřeboval vteřinu na rozmyšlenou.

Jenže medvěd byl jiného názoru.

Dveře vyletěly z pantů směrem dovnitř.

Cotton dosprintoval k jednomu oknu a vykoukl ven. Zemi uviděl dobrých deset metrů pod sebou. Z toho by koukal přinejmenším vymknutý kotník, možná i zlomenina, ne-li něco horšího. Medvěd se ve dveřích zastavil a pak zařval.

Bylo rozhodnuto.

Cotton postřehl, že těsně pod oknem vede asi dvaceticentimetrová římsa. Dost široká na to, aby se na ní dalo stát. Přehoupl se oknem ven, přitiskl dlaně k prohřátému kameni a přilepil se zády

MALTÉZSKÁ VÝMĚNA

ke zdi. Medvěd se vrhl k oknu, vystrčil z něj hlavu a zašermoval tlapou s ostrými drápy. Cotton se poposunul kousek doleva, pryč z dosahu.

Pochyboval, že zvíře vyleze ven.

Ale problému se tím nezbavil.

Co teď?

KAPITOLA 2

Rytíř spustil dalekohled.

Zvláštní podívání.

Muž balancující na úzké římsce v druhém patře vily a medvěd v okně, který řve a sápe se po něm drápy.

On sám stál na vyvýšeném ostrohu o půl kilometru dál a přihlížel tomu výjevu zpoza jarně zelených stromů. Viděl Alfu Romeo šplhat vytrvale serpentinami do příkrého kopce a všiml si, že odbočila na příjezdovou cestu k vile. Když zaostřil dalekohledem na řidiče, který z vozu vystoupil, okamžitě poznal, že je to ten muž z Menaggia – ten, který se včera večer vyptával po celém městečku. Povedlo se mu vyfotit ho mobilem z chodníku před kavárnou a zjistit jeho totožnost.

Harold Earl „Cotton“ Malone.

Kdysi byl zaměstnán na ministerstvu spravedlnosti Spojených států ve zvláštní zpravodajské jednotce zvané Magellan Billet. Námořní poručík, stíhací pilot; vystudoval práva na Georgetownské univerzitě. Než ho převedli k ministerstvu spravedlnosti, kde pak zůstal dvanáct let, pracoval u vojenské prokuratury. Bylo mu necelých padesát, do výslužby odešel předčasně a teď se zabývá podnikáním. Cotton Malone, knihkupec, Højbro Plads, Kodaň.

Zajímavá změna povolání.

Měl vynikající pověst jako zdatný operativec a dodnes příležitostně nabízel svoje služby jako agent na volné noze. Rytíři se ale nepodařilo zjistit, proč je ten očividně schopný a talentovaný Američan tady v Itálii a vyptává se na věci, které zná jen hrstka lidí na světě.

MALTÉZSKÁ VÝMĚNA

Odvrátil se od chaotické scény dole a pohlédl na majitele vily, rozložitého Itala, který se choulil na zemi se spoutanými kotníky a rukama svázanýma za zády. Roubík mu nedovoloval vydat sebe-menší zvuk. Vedle něj stál rytířův pomocník a pečlivě ho hlídal.

„Projevil jste se jako potíživista,“ pokáral rytíř svého zajatce, který na něj strnule zíral.

Přijel do vily přede dvěma hodinami. Nečekaně se tam vynořil domovník; jeho pomocník ho zastřelil. Byl by se radši obešel bez krveprolévání, ale jinak to nešlo. Majitel vily už byl v tu chvíli oblečen a připraven k odchodu. Rytíř ho musel zajmout předtím. Položil mu pár nezbytných dotazů a doufal v ochotnou spolupráci, ale odpovědi se nedočkal. Ani s apely na rozum neuspěl, a tak spolu s pomocníkem dopravili Itala sem nahoru, do lesa, který se nacházel na pozemcích patřících k vile a kde bude mezi stromy dost soukromí, aby mu jaksepatří zdůraznili, že s nimi nejsou žerty. Jako by nestačily ty dvě kulky v domovníkově hlavě.

Došel ke svému zajatci, sklonil se k němu a přes svěží ranní vzduch ucítil tělesný pach. „Umím si představit, jak teď litujete, že jste volal na britskou ambasádu v Římě.“

Přikývnutí.

„Stačí, když mi řeknete, kde jsou ty dopisy, které jste chtěl prodat.“

Když byl Mussolini v roce 1945 zajat, italští partyzáni údajně sepsali obsah dvou aktovek, které u něj našli. V přesnost seznamu ale nikdo nevěřil. Rytíř si ho přečetl, ale nenašel v něm nic aspoň nepatrně zajímavého. Nejspíš ho pořídili čistě formálně, naoko, a nic cenného do něj úmyslně nezanesli. Ani jedna věc ze seznamu se od té doby nevynořila na světlo světa.

A tenhle Ital možná ví proč.

„Povíte mi o těch Mussoliniho dokumentech úplně všechno.“

Majitel vily samozřejmě nemohl odpovědět a rytíř se nechystal vydat mu roubík.

Aspoň prozatím.

Pokynul svému pomocníkovi a ten zvedl klubko šňůry pohozené v listí. Nad hlavou se jim klenulo několik silných větví. Rytíř je chvíli obhlížel a pak vybral jednu asi deset metrů nad zemí.

Pomocníkovi se na třetí pokus povedlo přehodit přes ni šňůru. Pak pod ni přivlekl majitele vily. Ital se vzpouzel, ale se spoutanýma rukama a nohama toho moc nesvedl. I když se svíjel a kroutil, pomocník mu uvázal jeden konec šňůry k poutům na zápěstí. Pak popadl oběma rukama ten druhý, přehozený přes větev, a zatáhl, aby šňůra Italovi šklubla pažemi.

Signalizoval svůj záměr.

Až ho vytáhne nad zem, ruce svázané za zády se napnou v úhlu, na který nejsou lidské klouby stavěné. Dostaví se krutá bolest a nakonec váha těla vymkne paže z ramenních kloubů.

„Chápete, co vám mohu udělat?“ zeptal se rytíř.

Majitel vily zuřivě přikyvoval.

Rytíř sáhl pod sako a vytáhl revolver. „Vyndám vám roubík. Jestli vykřiknete nebo třeba jen hlasitěji promluvíte, střelím vás přímo do obličeje. Je to jasné?“

Zajatec přikývl.

Rytíř uvolnil roubík.

Muž nasával vzduch v sérii dlouhých hlubokých nádechů. Rytíř mu to chvíli dopřával a pak na něj shlédl. „O obsahu Mussoliniho dvou aktovek kolují dohady. Povězte mi: jak jste se k těm dokumentům dostal?“

Ital zaváhal, a tak rytíř pokynul pomocníkovi, ten zatáhl a šňůra začala vyťahovat mužovy ruce do výše. Jeho tělo se zvedalo ze země a měnilo se v mrtvou váhu. Ital se chtě nechtě musel vyškrábat na nohy.

„Ne. Ne! Přestaňte, prosím!“

„Odpovězte mi.“

„Tenkrát u toho byl můj děda. V Dongu, když Duceho chytili. Pomáhal ty papíry z aktovek třídit a některé si nechal.“

„Proč?“

„Doufal, že je časem prodá.“

„Co s nimi udělal?“

„Nic. Jen je schoval. Pak je zdědil můj otec a po něm já.“

„Kolik těch dokumentů máte?“

„Pětapadesát stránek. Jsou v jedné z těch původních aktovek, tu si děda nechal taky.“

MALTÉZSKÁ VÝMĚNA

Rytíř sáhl do levé kapsy kalhot a vytáhl prsten. „Našel váš děda i tohle?“

Ital přikývl.

Rytíře předtím rozeznilo, když ve skříňové vitríně ve vile spatřil ten prsten vystavený jako kuriozitu.

Okamžitě ten posvátný předmět vysvobodil.

„Máte ponětí, co je tohle?“ zeptal se a nastavil Italovi před oči cínovou plošku na prstenu.

S A T O R
A R E P O
T E N E T
O P E R A
R O T A S

Žádná odpověď.

„Znamená pro vás těch pět slov něco? Znamená pro vás něco ten prsten?“

Pokynul pomocníkovi, aby párkrát škulb šňůrou.

„Nic nevím,“ vykřikl muž. Pochopil náznak. „Vím jenom, že vevnitř je maltézský kříž. Děda mi řekl, že ten prsten byl v jedné aktovce. Proto jsem si ho nechal. Na památku.“

Pravý význam prstenu znala jen hrstka lidí na světě a tenhle chamtivec k nim zřejmě patřil.

Předběžné pátrání ukázalo, že celý svůj život žije u jezera Como ve vile, která jeho rodině patří od sedmnáctého století. Na tom nebylo nic mimořádného, podobných se kolem jezera nacházely stovky. Obchodoval se starožitnostmi. Obvykle je vykupoval v usedlostech, kde nutně potřebovali hotovost, ale nešťítel se ani krádeží. Žádný div, že vlastnil i zmizelé dokumenty z druhé světové války.

Rytíř dal znamení a pomocník přitáhl šňůru. Vykroutil mužovy ruce do krajní polohy, za kterou se už dostaví mučivá bolest, ale nohy zatím zůstávaly na zemi.

„Památku na co?“ mávl rytíř prstenem.

„Na Duceho. Měl ho u sebe. Vevnitř je kříž, ale význam toho prstenu neznám.“

STEVE BERRY

„Nikdy jste se ho nesnažil zjistit?“

Ital zavrtěl hlavou. „Ne.“

Rytíř přemítal, jestli mu má věřit.

„Mussoliniho hodně lidí pořád zbožňuje,“ brebentil majitel vily.
„Znám takové, pro které je velikán. Doufal jsem, že jednou budou za památky na něj platit.“

Slabým hlasem ze sebe překotně sypal slova a zrychleně dýchal.

„A co si o někdejším velkém vůdci myslíte vy?“

„Já se o politiku nestarám. Nezájímá mě.“

„Myslím, že pro vás jsou božstvem jediné peníze,“ namířil na něj rytíř ukazováčkem.

Nastalo ticho.

„Britové se nechystají vaše dokumenty koupit,“ pokračoval.
„Udělal jste hloupost, když jste je kontaktoval. Zrovna mají ve vaší vile svého člověka, aby je ukradl.“

Naštěstí ho momentálně zdržuje jeden exemplář zdejší divoké přírody.

„Kde jste schoval aktovku s těmi pětapadesáti dokumenty, včetně těch dopisů na prodej?“

„Ve vile. V druhém patře.“

Konečně ochota ke spolupráci.

Poslouchal, jak Ital popisuje skrýš.

„Důmyslný úkryt,“ řekl, když jeho zajatec skončil. „Je tam všechno?“

Muž přitakal. „Všechno, co mám.“

Rytíř by rád věděl, jestli tuhle informaci má i Malone.

Pokynul a jeho pomocník povolil tah a spustil mužovy ruce.

Majitel vily vydechl úlevou.

„Proč jste ty dopisy nevystavil stejně jako prsten?“ zeptal se rytíř.

„Otec mě varoval, že by to mohlo být nebezpečné. Prý o nich bude lepší mlčet, dokud za ně lidé nebudou ochotni platit.“

„Tak proč je teď prodáváte?“

„Potřebuju peníze. Četl jsem v jednom časopise článek o Churchillovi a Mussolinim, ve kterém se o těch dopisech spekulovalo. Řekl jsem si, proč spekulovat? Vždyť já je mám. A tak jsem zavolał Britům.“

MALTÉZSKÁ VÝMĚNA

„Kolik jste za ně chtěl?“

„Pět miliónů eur.“

Kořenem všeho zla je láska k penězům. Z touhy po nich někteří lidé zbloudili z cesty víry a způsobili si mnoho trápení.

Bible má pravdu.

Rytíř hamižnost nenáviděl.

Už dost.

Zjistil, co potřeboval.

Zvedl ruku a vpálil majiteli vily kulku do hlavy.

Tlumič na konci hlavně se postaral, aby výstřel nevyvolal pozornost. Ozvalo se jen lupnutí, slyšitelné stěží na pár metrů. Tomu hlupákovi mělo dojít, že místo skrýše je jeho jediný vyjednávací trumf. Jenže rozum se strachem prohrává a lidé vždycky věří, že se z těžké situace dokážou vymluvit.

„Dej se do toho,“ poručil svému pomocníkovi.

Ten vytáhl tělo na strom. Ruce mrtvého vyjely do výšky. Zapraskalo to, jak ramenní klouby povolily. Pak uvázali konec šňůry kolem kmene. Mrtvý se jako mlčenlivý vzkaz nemotorně komíhal ve vzduchu, přesně jak se to dělávalo před staletími.

Pátá kniha Mojžíšova má pravdu.

Má je pomsta i odplata, přijde včas a jejich noha zakolísá, den jejich běd se blíží, řítí se na ně, co je jim uchystáno.

Rytíř zvedl dalekohled a popošel na místo, odkud bylo vidět dolů na vilu. Rušil ho jen ranní vítr šelestící ve větvích, povíval mu oblečením. Jeho druhý problém ještě pořád trčel na římse v druhém patře vily.

Medvěd nebyl nikde v dohledu.

Spustil dalekohled.

To zvíře bude pro Harolda Earla „Cottona“ Malonea nejmenší starost.

KAPITOLA 3

Cotton stál na římse nehybně jako socha. Medvěd zmizel zpátky ve vile, ale slyšel ho, jak tam rámusí. Kus od otevřeného okna, kterým unikl, bylo druhé; mohl by se jím dostat dovnitř, ale musel by projít kolem toho medvědova, což se nezdálo jako dobrý nápad.

Přenesl váhu na bříška chodidel a pevně přimáčkl dlaně ke zdi ve snaze neztratit rovnováhu. Nalevo čněl hřbet sedlové střechy jednopatrového přístavku. Musel by seskočit o dva a půl metru níž. To by šlo. Jelikož to vypadalo na jedinou přijatelnou možnost, bokem se po římse přesunul k rohu, chytil se ho rukou a obešel ho, zády pořád přilepený ke zdi.

Několikrát se zhluboka nadechl.

Jestě že tu není Cassiopeia. Nenávidí výšky, podobně jako on uzavřené prostory. Uchýlil se k myšlenkám na ni, aby se odreagoval od nebezpečné situace. Stýskalo se mu po ní. Jejich vztah se urovnal. Konečně se usmířili se všemi svými démony. Cassiopeia pobývala ve Francii, pracovala na rekonstrukci svého hradu ze třináctého století. Měli naplánováno, že se příští týden sejdou v Nice a užijí si pár dní zábavy. Mezitím kývl na tuhle snadnou prácičku – lehce vydělaných 50 000 eur –, ze které se pohříchu vyklubal pravý opak.

Dosoukal se po římse nad sedlovou střechu a zastavil se.

Rozhodně ho ani nenapadne seskočit rozkročmo na hřeben.

Život by už nikdy nebyl jako dřív.

Seskočil po nohou na bok střechy a tvrdě přistál na břidlicových taškách. Měl jen zlomek vteřiny na to, aby se chytil, než po nich

MALTÉZSKÁ VÝMĚNA

sklouzne a skutálí se dolů. Sice si o prohrátý kámen polámal nehty, ale povedlo se mu pevně se zachytit hřebene.

Opatrně povolil stisk, s nataženými nohama pomalu klouzal po taškách a brzdil přitom špičkami bot. Konečně narazil na okapový žlab. Měděný plech zaskřípěl na protest a maličko se pod jeho vahou prohnul, ale držel. Cotton se spustil dolů a zavěsil se na něj, i když kovové úchyty podrážděně zasténaly, až sebou bezděčně škubl. Pak seskočil na zem a přistál v trávě vedle hustého křoví.

Bohužel se bude muset do vily vrátit.

Mohl by počkat, až medvěd vyklidí pole, jenže to může nějakou dobu trvat. Majitel se mezitím může vrátit a najít mrtvolu. Přivolal by policii, z vily by se stalo místo činu a všem pokusům najít dopisy by odzvonilo.

Teď je ta pravá chvíle, medvěd nemedvěd.

Ale nemínil dělat žádné pitomosti.

Oběhl dům k předním dveřím. Předtím si v salónu v přízemí všiml vitríny se zbraněmi. Vkradl se dovnitř. Shora bylo slyšet, jak tam medvěd řádí. Malone přeběhl k vitrině. Byla zamčená a uvnitř stálo ve stojanu osm pušek. Popadl nejbližší židli, rozbil sklo a popadl jednohlavňovou brokovnici. Vespod v přihrádce objevil náboje. Pět jich vložil do zásobníku, zapumpoval a natáhl náboj do komory. V duchu se připravil vyrazit nahoru. Nechtělo se mu medvěda zabít, ale jestli to bude nutné, udělá to.

Znovu vyšel po schodech na podestu v druhém patře.

Medvěd se pořád zdržoval v ložnici, ze které předtím Malone utekl na římsu. Soudě podle randálu ještě pořád ničil zařízení. Malone se připlížil k otevřeným dveřím. Zvíře ho nepostřehlo, takže kolem nich přeběhl na druhou stranu, blíž k otevřenému oknu na konci chodby. Sice se tím pádem ocitl ve slepé uličce, ale jinak to nešlo, když chtěl zvíře vyhnat ke schodům, dolů do přízemí a pak ven předními dveřmi zejícími dokořán.

Napočítal do tří, vtrhl do dveří ložnice a vypálil do protější zdi. Medvěd sebou trhl a vyděšeně zařval. Cotton utekl k otevřenému oknu v chodbě a natáhl do komory další náboj. Medvěd vyrazil z ložnice, zpozoroval ho, otočil se od něj a dlouhými skoky se hnál chodbou na opačnou stranu. Malone vystřelil ještě jednu ránu

STEVE BERRY

do stropu, aby měl jistotu, že ho opravdu odežene. Shora se snesl déšť třísek a štku.

Medvěd zmizel na schodech.

Malone sešel o patro níž a díval se za ním, jak vybíhá předními dveřmi.

Zabralo to.

Ale za cenu hluku, kterého si mohl někdo všimnout.

Rytíř uslyšel dva výstřely z pušky.

Majitel vily mu řekl, že to, co hledá, najde v malé pracovně v druhém patře. Rytíř sledoval, jak Malone postupuje po římse, seskakuje na zem a znovu vchází do domu. Ty dva výstřely určitě vypálil on, takže teď má proti sobě ozbrojeného protivníka.

Ještě že je aspoň medvěd pryč.

Zvíře uprchlo z vily tak rychle, jak mu jeho mohutnost dovoľovala, a ztratilo se mezi stromy.

Rytíř byl potěšen. Tohle je snad správné místo.

Všechno na to poukazovalo.

Když Mussolini prchal na sever, vzal si s sebou hodně listin, a pravděpodobně ty nejdůležitější – dokumenty šikovně využitelné politicky. Chtěl vyhledat útočiště v neutrální zemi, která se zuby nehty držela stranou války. Hitler měl v plánu Švýcarsko obsadit, ale Mussolinimu se musí přiznat zásluha, že ho zarazil. Sázel na to, že se mu švýcarská vláda odvděčí a poskytne mu politický azyl. Historikové se shodovali, že s sebou pravděpodobně vzal písemný důkaz svojí snahy zachránit Švýcary před Němci. Zřejmě si ale odvážel i svoji legendární korespondenci s Churchillem a to nyní vzbudilo zájem Britů.

V co rytíř doufal?

Že se v majitelově skrýši ve vile možná nachází ještě něco dalšího. Něco mimořádného. Věc, po které pátrá už dlouho. Nález prstenu ho povzbudil. Tohle skutečně může být to pravé místo.

Je to tam?

Existoval jediný způsob, jak to zjistit.

MALTÉZSKÁ VÝMĚNA

Cotton odložil brokovnici a nadzvedl roh perského koberečku na podlaze pracovny v druhém patře. Zkoumal dřevěná prkna, poškrábaná a odřená. Na první pohled na nich neviděl nic neobvyklého.

Všechna byla přibítá.

Klekl si a jemně na ně poklepával. Hledal skrýš, která tu má být. Konečně narazil na dutinu. Otukával prkna dál, aby zjistil její tvar. Byla čtvercová. Na otevření si přinesl silný kapesní nůž, který si včera koupil cestou z letiště na sever.

Vyklopil čepel.

Chvilí se hmoždil, ale povedlo se mu uvolnit desku z pospojovaných prken. Podle čistých pantů nezatuhlých špínou a mazivem se zdálo, že ji někdo nedávno nadzvedl a zase usadil zpátky na místo. Pod podlahou objevil malý prostor, ve kterém ležela odřená aktovka, prý ze sloní kůže, jak mu řekli. Měla rozbitou sponu a byla převázaná provazem.

Vytáhl ji.

Na boku byl vyražen orel s roztaženými křídly, třímající svazek prutů a sekeru.

Byl to starodávný symbol císařského Říma znázorňující moc nad životem a smrtí. Italské politické organizace z devatenáctého a počátku dvacátého století ho často používaly jako svůj emblém. Nakonec se objevil na vlajce Národní fašistické strany, kterou pojmenovali právě po *fasces* – svazku liktorských prutů.